

Moarta Căprioară

Bragagiu

În toamna vremii, pe alee
Calc peste stelele uscate
Și nu admit ca o idee
Să-mi fie peste libertate.

În veacul nostru pur prozaic
Obrăznicia unde-i mamă
Sunt prea retras și prea arhaic
Să-i trec necruțătoarea vamă.

Pășesc secunde înainte,
Veacuri întârzie în urmă
Ca frunze moarte noi cuvinte
Se-ngesuie prostite-n turmă.

E poezia doar în scrise
Recalculată în valoare-i
Cum și, de altfel, prorocise
Labiș în „Moartea Căprioarei”.

Dar nimeni nu mai plânge-n jale
Mușcându-i inima oprită
Doar picură pe pagini bale
Din gura foarte mulțămită.

Când încâlcirile de fraze
Și scremete de minți bolnave
Încununate sunt cu raze
De criticile fals-concave.

Când neînsuflețirea-i pusă
Ca ideal în zvon de arfă,
Iar măiestria e supusă
La execuția de boarfă.

Prin toamnă văd ca pe-o nălucă
Ceva demult ce-a fost și nu e
Care se duce să se ducă
Și care tace să nu spuie.

Ca file-n bronzuri motolite
Vremea mutantilor domină
Când strășnicii sunt prețuite,

Urât e tot ce-i din Lumină.

Sluțirea râde și triumfă
În suflet, cuget și simțire
Doar demnitățile de rufă
Sunt poreclite ca Iubire...

Aș vrea să sper, dar nu se crede
Despre o vreme minunată
Când va păși prin Țara Verde
Iar Căprioara înviată.
Victor Bragagiu